II

(Πράξεις για την ισχύ των οποίων δεν απαιτείται δημοσίευση)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

της 26ης Φεβρουαρίου 1997

σχετικά με ορισμένες ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων που προβλέπεται από την Ιταλία υπέρ της Mini Acciaieria Odolese στο πλαίσιο της αποξήλωσης μονάδων στον ιδιωτικό τομέα σιδήρου και χάλυβα της Ιταλίας

(Το κείμενο στην ιταλική γλώσσα είναι το μόνο αυθεντικό)

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

(97/332/ΕΚΑΧ)

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα,

την απόφαση αριθ. 2496/96/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 18ης Δεκεμβρίου 1996 σχετικά με τη θέσπιση κοινοτικών κανόνων για τις ενισχύσεις προς τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα [1], και ιδίως το άρθρο 4,

Αφού κάλεσε τους ενδιαφερόμενους να διατυπώσουν τις παρατηρήσεις τους [2], και λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις αυτές,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

I

Με επιστολή της 15ης Δεκεμβρίου 1995 η Επιτροπή κοινοποίησε στις ιταλικές αρχές την απόφασή της για την έναρξη της διαδικασίας που προβλέπεται στο άρθρο 6 παράγραφος 4 της απόφασης αριθ. 3855/91/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, η οποία ίσχυε τότε, σχετικά με τις ενισχύσεις που προβλέπονται στο πλαίσιο του προγράμματος αποξήλωσης μονάδων του ιδιωτικού τομέα άνθρακα και χάλυβα της Ιταλίας υπέρ, μεταξύ άλλων, Mini Acciaieria Odolese (στο εξής ΜΑΟ).

Στην απόφαση του Δεκεμβρίου 1994 που επέτρεπε τις ενισχύσεις που προβλέπονται στον ιταλικό νόμο της 3ης Αυγούστου 1994, αριθ. 481 (στο εξής «ο νόμος αριθ. 481/94»), σχετικά με την αποξήλωση μονάδων του ιδιωτικού τομέα άνθρακα και χάλυβα της Ιταλίας, η Επιτροπή, αφού βεβαίωσε το συμβιβάσιμο με την απόφαση αριθ. 3855/91/ΕΚΑΧ, και ειδικότερα με τις διατάξεις του άρθρου 4, επέβαλε στις ιταλικές αρχές την υποχρέωση προηγούμενης κοινοποίησης κάθε μιας περίπτωσης εφαρμογής του νόμου αυτού. Η ίδια απόφαση προέβλεπε ότι, για να μπορέσει μια επιχείρηση να επωφεληθεί από τις ενισχύσεις αυτές, θα έπρεπε να λειτουργεί κατά μέσο όρο μία βάρδια την ημέρα, ή τουλάχιστον οκτώ ώρες την ημέρα, για πέντες ημέρες την εβδομάδα για οκόκληρο το 1993 έως το Φεβρουάριο του 1994, μήνα κατά τον οποίο κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή το διάταγμα νόμος αριθ. 396/94 το οποίο στη συνέχεια μετατράπηκε στο νόμο αριθ. 481/94.

Από στοιχεία που είχε στη διάθεσή της η Επιτροπή προέκυπτε ότι η επιχείρηση ΜΑΟ, αν και πληρούσε τους όρους του άρθρου 4 της εν λόγω απόφασης, που ρυθμίζει τις ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων, δεν βρισκόταν σε συνθήκες κανονικής λειτουργίας κατά τη στιγμή του κλεισίματος.

Ως εκ τούτου, η Επιτροπή συνάντησε σοβαρές δυσκολίες να καθορίσει εάν οι ενισχύσεις αυτές ήταν συμβιβάσιμες με την κοινή αγορά. Αποφάσισε λοιπόν να θέσει σε κίνηση, ως προς τις ενισχύσεις αυτές τη διαδικασία του άρθρου 6 παράγραφος 4 της απόφασης αριθ. 3855/91/ΕΚΑΧ.

II

Στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, η Επιτροπή κάλεσε την ιταλική κυβέρνηση να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της, ενώ τα άλλα κράτη μέλη και οι ενδιαφερόμενοι τρίτοι ενημερώθηκαν μέσω της δημοσίευσης της απόφασης για την έναρξη της διαδικασίας.

[1] ΕΕ αριθ. L 338 της 28. 12. 1996, σ. 42.
[2] ΕΕ αριθ. C 101 της 3. 4. 1996, σ. 4.

Με δύο επιστολές της 22ας Αυγούστου 1996 η γερμανική κυβέρνηση και η Wirschaftsverinigung Stahl κοινοποίησαν στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις τους, οι οποίες διαβιβάστηκαν στις ιταλικές αρχές με την επιστολή της 16ης Σεπτεμβρίου 1996. Στις παρατηρήσεις αυτές οι προαναφερόμενοι τρίτοι παρενέβησαν για να διατυπώσουν την υποστήριξή τους στην έναρξη της διαδικασίας που αποφάσισε η Επιτροπή.

Απαντώντας στο θέμα της έναρξης της διαδικασίας, και στις παρατηρήσεις που διατύπωσαν τρίτοι, η ιταλική κυβέρνηση επεσήμανε, μεταξύ άλλων, και τα ακόλουθα:

— ενώ αποδέχεται το τμήμα της απόφασης της 12ης Δεκεμβρίου 1994 που παρείχε στις ιταλικές αρχές τη δυνατότητα να προτείνει αντικειμενικά κριτήρια βάσει των οποίων και οι εγκαταστάσεις οι οποίες είχαν παραγωγή κάτω από το 25 % της παραγωγικής ικανότητάς τους θα μπορούσαν να επωφεληθούν από τις ενισχύσεις κλεισίματος εγκαταστάσεων, η Επιτροπή περιορίστηκε, στην απόφαση για την έναρξη της διαδικασίας, να θεωρήσει μη κατάλληλα τα κριτήρια που πρότεινε η Ιταλία ως δυνατή εναλλακτική λύση της κανονικής παραγωγής,

— υποβάλλοντας τα κριτήρια αυτά στην εκτίμηση της Επιτροπής, οι ιταλικές αρχές ξεκινούσαν από τη θεμελιώδη εκτίμηση ότι η ελλιπής ή ανύπαρκτη παραγωγή που δήλωσαν ορισμένες επιχειρήσεις το 1993 και τους πρώτους μήνες του 1994 δεν οφείλονταν στη βούλησή τους να εξέλθουν από την αγορά της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, στην απαρχαίωση και την έλλειψη ανταγωνιστικότητας των εγκαταστάσεων, αλλά μάλλον στις δυσμενείς συγκυριακές συνθήκες που συνδέονταν με δυσκολίες χρηματοδότησης και με την κρίση της αγοράς,

— η περίπτωση που τέθηκε στην εκτίμηση της Επιτροπής αφορούσε εγκαταστάσεις που δεν παρουσίαζαν προβλήματα ανταγωνιστικότητας τα οποία απορρέουν από τεχνικούς παράγοντες. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι εγκαταστάσεις αυτές επωφελήθηκαν από νέες και σημαντικές παρεμβάσεις εκσυγχρονισμού που επέβλεπαν στην αύξηση της αποτελεσματικότητας, όλες δε αποτέλεσαν αντικείμενο κανονικής συντήρησης, πράγμα που θα τις επέτρεπε σήμερα με σχετικά ελάχιστη δαπάνη και σε σύντομο διάστημα να μπορέσουν να ξεκινήσουν και πάλι την παραγωγή με τρόπο καθ' όλα κανονικό.

III

Δεδομένης της παραγωγής της, η επιχείρηση για την οποία γίνεται λόγος υπόκειται στους κανόνες της συνθήκης ΕΚΑΧ. Το άρθρο 4 στοιχείο γ) της ίδιας συνθήκης καθορίζει ότι οι επιδοτήσεις ή ενισχύσεις που χορηγούνται από τα κράτη υπό οποιαδήποτε μορφή, θεωρούνται ότι δεν συμβιβάζονται με την κοινή αγορά άνθρακα και χάλυβα και, κατά συνέπεια, καταργούνται και απαγορεύονται εντός της Κοινότητας. Οι μοναδικές παρεκκλίσεις που θα μπορούσαν ενδεχομένως να επιτραπούν στην γενική απαγόρευση των ενισχύσεων αναφέρονται ρητώς στην απόφαση αριθ. 2496/96/ΕΚΑΧ άρθρο 2 (ενισχύσεις για την έρευνα και ανάπτυξη), άρθρο 3 (ενισχύσεις για την προστασία του περιβάλλοντος) και άρθρο 4 (ενισχύσεις για το κλείσιμο εγκαταστάσεων)· η απόφαση αυτή (καλούμενη στο εξής «κώδικας των ενισχύσεων στη βιομηχανία άνθρακα και χάλυβα») άρχισε να ισχύει την 1η Ιανουαρίου 1997.

Υπενθυμίζεται ότι η ύπαρξη των παρεκκλίσεων από γενική απαγόρευση των ενισχύσεων υπέρ της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα που διατυπώνεται στο άρθρο 4 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ δεν έχει με κανένα τρόπο σκοπό να καταστήσει λιγότερο αυστηρή την κοινοτική πειθαρχία των ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα, πειθαρχία που δικαιολογείται από σοβαρές στρεβλώσεις του ανταγωνισμού που θα μπορούσαν να προκαλέσουν ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά σε έναν τομέα που συνεχίζει να είναι πολύ ευαίσθητος. Είναι συνεπώς αναγκαία η αυστηρή τήρηση αυτής της κοινοτικής πειθαρχίας πράγμα που συνεπάγεται ότι οι ενισχύσεις σε μια επιχείρηση του τομέα αυτού είναι δυνατές μόνον εάν η Επιτροπή μπορέσει να διαπιστώσει την πραγματική ύπαρξη των συνθηκών που προβλέπονται από τον κώδικα ενισχύσεων στην βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα.

Θα πρέπει συνεπώς να εξεταστεί εάν στην εξεταζόμενη περίπτωση υφίστανται όλες οι προϋποθέσεις, συμπεριλαμβανομένης και εκείνης που αφορά την κανονικότητα της παραγωγής που προκάλεσε την έναρξη της διαδικασίας.

Υπενθυμίζεται σχετικά ότι ο κώδικας των ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα —παρά το γεγονός ότι προβλέπει ως προϋπόθεση για τη χορήγηση των ενισχύσεων ότι η επιχείρηση λειτουργεί κανονικά μέχρι την ημερομηνία κοινοποίησης των ενισχύσεων για το κλείσιμο των εγκαταστάσεων— δεν περιλαμβάνει έναν σαφή ορισμό της έννοιας της κανονικότητας. Για το λόγο αυτό, στην απόφαση του Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή αποφάσισε ότι η προϋπόθεση αυτή τηρείται σε περίπτωση που η επιχείρηση που δικαιούται την ενίσχυση λειτουργεί κατά μέσο όρο τουλάχιστο μία βάρδια ημερησίως, ή τουλάχιστον οκτώ ώρες ημερησίως πέντε ημέρες την εβδομάδα, για ολόκληρο το 1993 και έως τις 28 Φεβρουαρίου 1994, ημερομηνία κοινοποίησης στην Επιτροπή του διατάγματος νόμου αριθ. 396/94, το οποίο το ιταλικό κοινοβούλιο μετέτρεψε σε νόμο αριθ. 481/94. Η Επιτροπή εξάλλου αποφάσισε ότι οι ιταλικές αρχές θα μπορούσαν να αποδείξουν, με βάση αντικειμενικά κριτήρια, ότι μια επιχείρηση που δεν πληροί το προαναφερόμενο κριτήριο κατασκεύασε κανονικά σιδηρουργικά προϊόντα ΕΚΑΧ. Σε μια τέτοια περίπτωση η Επιτροπή θα είχε εξετάσει την ενίσχυση υπό το φως των ιδιομορφιών της προκειμένου να βεβαιώσει την ύπαρξη των προϋποθέσεων της κανονικότητας της παραγωγής.

Ο στόχος του άρθρου 4 του κώδικα των ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα και της απόφασης της Επιτροπής του Δεκεμβρίου 1994 είναι σαφείς: οι ενισχύσεις για το κλείσιμο μονάδων μπορούν να χορηγηθούν μόνο σε επιχειρήσεις των οποίων οι δραστηριότητες στην αγορά είναι σημαντικές, λόγω μιας κανονικής παραγωγής. Αντιθέτως, ο κοινοτικός νομοθέτης δεν θεώρησε αναγκαίο, ούτε σκόπιμο, να παράσχει παρέκκλιση από την γενική απαγόρευση του άρθρου 4 στοιχείο γ) της συνθήκης ΕΚΑΧ, γιατί το κλείσιμο μιας επιχείρησης που δεν λειτουργεί κανονικά δεν έχει σημαντικές επιπτώσεις στην αγορά. Εξ αυτού προκύπτει ότι τα κριτήρια που είναι εναλλακτικά στο κριτήριο που προβλέπεται στην απόφαση της Επιτροπής θα μπορούσαν να γίνουν αποδεκτά στο βαθμό που είναι κατάλληλα να αποδείξουν την εν λόγω κανονικότητα της παραγωγής.

Παρατηρείται λοιπόν ότι τα περισσότερα κριτήρια που προτείνονται από την ιταλική κυβέρνηση δεν μπορούν να καταδείξουν ότι η επιχείρηση για την οποία γίνεται λόγος

παρήγαγε κανονικά, αλλά μάλλον ότι ήταν σε θέση να το κάνει. Η ρύθμιση του άρθρου 4 του κώδικα ενισχύσεων στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα δεν επιτρέπει πράγματι μια διασταλτική ερμηνεία, σύμφωνα με την οποία επιχειρήσεις, που δεν παρήγαγαν κανονικά θα μπορούσαν να συμπεριληφθούν μεταξύ εκείνων που μπορούν να επωφεληθούν από τις ενισχύσεις.

Η συμπληρωματική τεκμηρίωση που απέστειλαν οι ιταλικές αρχές για την εξεταζόμενη περίπτωση οδηγεί την Επιτροπή στις παρακάτω διαπιστώσεις:

— λαμβάνοντας υπόψη μια μέγιστη δυνατή παραγωγή για το 1993 ίση με 139 000 τόνους το ποσοστό χρησιμοποίησης της παραγωγικής ικανότητας, για τη ΜΑΟ, ανέρχεται σε 22,3 %,

— κατά τους μήνες Ιούλιο και Αύγουστο του 1993 η ΜΑΟ πραγματοποίησε μεγάλες επενδύσεις στις εγκαταστάσεις εις (κατασκευή μιας νέας κοίτης ψύξης ελασματουργίου θερμής έλασης) που είχαν ως αποτέλεσμα τη συνολική σχεδόν παύση παραγωγής τους δύο αυτούς μήνες,

— μόνο για το 1993, και βάση του μέσου όρου μηνιαίας παραγωγής, η απωλεσθείσα παραγωγή της ΜΑΟ λόγω της εγκατάστασης της νέας κοίτης ψύξης του ελασματουργίου θερμής ελάσεως μπορεί να υπολογιστεί σε 5 166 τόνους (1),

— από τα ανωτέρω προκύπτει ένα ποσοστό εκμετάλλευσης της παραγωγικής ικανότητας 26 % σε σχέση με τη μέγιστη δυνατή παραγωγή για τη ΜΑΟ.

Λαμβάνοντας συνεπώς υπόψη το ποσοστό εκμετάλλευσης που θα μπορούσε να επιτύχει η επιχείρηση εάν δεν γινόταν τα σημαντικά έργα για το ελασματουργείο, θα μπορούσε να πει κανείς ότι η επιχείρηση βρισκόταν σε κατάσταση κανονικής παραγωγής (δηλαδή κατά μέσο όρο σε λειτουργία για τουλάχιστον μία βάρδια ημερησίως για πέντε ημέρες την εβδομάδα) τη στιγμή του κλεισίματος.

IV

Υπό το φως των ανωτέρω, και ειδικότερα βάσει αυτών που εκτίθενται εν κατακλείδι στο σημείο III, πρέπει να συναχθεί ότι η ενίσχυση για το κλείσιμο που προβλέπεται από την Ιταλία υπέρ της ΜΑΟ, ύψους 5 437 εκατομμυρίων ιταλικών λιρών, μπορεί να θεωρηθεί συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά, επειδή πληροί τους όρους του άρθρου 4 του κώδικα των ενισχύσεων υπέρ της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα. Κατά συνέπεια, η διαδικασία για τις εν λόγω ενισχύσεις μπορεί να θεωρηθεί περατωμένη,

ΕΞΕΔΩΣΕ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Τα μέτρα κρατικών ενισχύσεων που προβλέπονται από την Ιταλία υπέρ Mini Acciaieria Odolese, στο πλαίσιο της αποξήλωσης μονάδων του ιδιωτικού τομέα σιδήρου και χάλυβα, συμβιβάζονται με την κοινή αγορά. Συνεπώς επιτρέπεται η χορήγηση των ενισχύσεων αυτών που ανέρχονται στο ποσό των 5 437 εκατομμυρίων ιταλικών λιρών.

Άρθρο 2

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στην Ιταλική Δημοκρατία.

Βρυξέλλες, 26 Φεβρουαρίου 1997.

Για την Επιτροπή

Karel VAN MIERT

Μέλος της Επιτροπής

(1) 31 000 τόνοι (ετήσια παραγωγή) /12 μήνες-2 (Ιούλιος και Αύγουστος). Πράγματι, πριν το 1993 η επιχείρηση συνέχιζε να λειτουργεί κατά το μήνα Αύγουστο (Αύγουστος 1992: 7 034 τόνοι· Αύγουστος 1991: 4 500 τόνοι· Αύγουστος 1990: 5 993 τόνοι).